1. MADNESS – It must be love

Zo rolde die zomerse kerstwarmte van Madness voorbij. It Must Be Love in Christmas Time. De TwoTone sound is onverbeterlijk aangenaam om steeds te horen. Dit nummer gespeeld in de film Tall Guy. Het is geschreven door zanger Labi Siffre die het zelf uitbracht in 1981. De band tourt sporadisch door de UK en speelt dit nummer steevast mee

CULTUUR	Een ode aan het onbekende museum waar je zonder bordjes, meningen en drukte eindelijk weer zélf mag kijken.
UITSPRAAK	Een scherpe blik op waarom politici soms mogen liegen — maar het eigenlijk nooit zouden moeten doen.
CO-ORIGINELE	Eerst hoor je de dromerige originaliteit, daarna de Ierse versie die 't allemaal net iets fonkelender maakt.
HITMIX	Een avond die danst tussen dromerige wolken, Haagse humor, Britse mist, Motown-glans, elektronische neon en een zeesprong vol shanty-energie — alsof december zelf een playlist heeft samengesteld.

2. ORIGINELE: FLEETWOOD MAC – Dreams

En daarmee waaiden we even door het Californische mysterie heen — Dreams, de song die dankzij TikTok een paar jaar geleden ineens weer de wereld rondvloog op een skateboard met cranberry juice in de hand. Stevie Nicks blijft 'm heilig verklaren; live wordt 't nummer nog steeds gedragen door dat hypnotiserende ritme dat nooit verveelt.

En nu duiken we van de Californische zon de Ierse glans in: The Corrs pakten hetzelfde nummer vast en gaven het violen, folk, familie-vibe en dat typische Corrs-licht dat je alleen tijdens december voelt. Hun versie is sprankelend, warm en eigenlijk precies het soort muzikale kerstlampje dat je niet uit wil doen.

3. COVER: THE CORRS – Dreams

In Nederland stormen we vaak met z'n allen naar dezelfde grote musea, alsof cultuur pas telt als er een wachtrij staat die langer is dan de file voor de A12. Maar juist die kleinere, wat vergeten musea zijn de plekken waar je écht opnieuw leert kijken — plekken waar je niet weet of je naar avant-garde kunst staat te turen of naar iemands zoldervondst, en dat heerlijke twijfelmoment maakt het juist spannend.

Het LAM in Lisse pakt dat heel slim aan: geen bordjes, geen uitleg, geen stemmetje dat zegt wat je zou móéten vinden. Je mag zelf dwalen, zelf voelen, zelf verdwalen. En soms sta je ineens te giechelen omdat je denkt: hé, dat kunstwerk kijkt terug.
Zo wordt cultuur weer speels in plaats van schoolserig; een plek waar je nieuwsgierigheid wint van je leesbril.

CULTUUR – Ga eens naar een wat onbekender museum en bezoek ook die plaats dan meteen

We hebben in Nederland een wonderlijk talent: we bezoeken massaal dezelfde drie musea, alsof cultuur pas telt als er een rij omheen staat die langer is dan de wachttijd voor de Efteling op Tweede Pinksterdag. En ondertussen staan honderden kleine musea — charmant, eigenzinnig en soms heerlijk raar — weg te kwijnen alsof ze de vergeten groenten van de cultuursector zijn.
En eerlijk: somszijn ze een beetje vergeten groente. Pastinaak met TL-licht. Maar juist dáár zit de magie.

Als je naar de megaklappers gaat, krijg je audiotours, museumwinkels die meer verdienen dan een gemiddelde supermarkt, en bordjes die precies vertellen wat je moet vinden. "Dit kunstwerk gaat over menselijke kwetsbaarheid." Ja, dankjewel bordje,

dat had ik ook gezien aan de drie bijlen die in dat matras steken.

Maar die kleine musea… daar gebeurt wat anders. Soms loop je binnen en denk je: is dit kunst, of is iemand z'n zolder aan het opruimen? En dat moment, dat pure twijfel-moment, dat is precies waar cultuur hoort te schuren. Het LAM in Lisse pakt dat slim aan: geen bordjes. Geen uitleg. Geen verplichte route. Je moet zélf kijken. Zélf voelen. En je loopt soms ook zélf keihard tegen je eigen vooroordelen aan.

Misschien vraag je je af: wat als ik het verkeerd interpreteer? Nou… wat als dat nu eens precies de bedoeling is? Misschien moeten we vaker ronddwalen zonder vooraf ingevulde mening. Misschien moeten we accepteren dat je bij kunst gerust even dubbel kan liggen van het lachen.

Kortom: cultuur is geen schooltoets maar een speeltuin. En soms opent juist dat onbekende museum de deur naar verwondering die je in de blockbuster-musea nooit meer voelt.

4. DRUKWERK – Hallo Den Haag

Dat was Drukwerk met Hallo Den Haag — een lied dat voelt als een ansichtkaart uit de jaren '80, recht uit de pen van Harry Slinger, die man met die legendarische rode pet. Het nummer kwam uit in de tijd dat de Nederlandse popmuziek sudderde van maatschappijkritiek met een knipoog, en Hallo Den Haag is precies zo'n track: een charmante mengeling van humor, observatie en stadsliefde.
Drukwerk speelt nog steeds zo nu en dan live; Slinger blijft een vrolijk baken van Amsterdamse nuchterheid. En Den Haag? Die stad klinkt hier alsof je in de tram zit en iedereen meezingt — heerlijk.

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van AI 09-12-2025: December twijfelt nog: pepernoot of kerstlicht — dus doet 'ie maar allebei.

5. DE REGAHS – De Mesjes uit Den Haag

We blijven in Hofstad-sferen, maar schuiven nu door naar een groep die Den Haag niet alleen zingt, maar ademt: De Règahs. Deze Haagse folkgroep mixt stadshumor, straatslimme teksten en muzikaal vakmanschap tot een soort carnavaleske mini-opera op klompsloffen.

De Mesjes uit Den Haag past precies in hun wereld: verhalen uit de straat, Haagse types die je herkent nog vóór het refrein opduikt, en teksten die altijd nét een beetje scherp zijn maar met een warme lach eronder. Denk aan een kruising tussen Folk Den Haag en "ik pak nog even een harinkie".
Kortom: haal je oortjes maar op, want dit wordt gezellig Haags met een gouden randje.

6. SYMFO: MOSTLY AUTUMN – Drops of the sun

En dat klonk als zomerdauw op een winterochtend — Mostly Autumn met Drops of the Sun. Deze Britse progfolkband blijft een soort soundtrack voor mistige heuvels; ze touren nog steeds door het Verenigd Koninkrijk met nieuwe shows vol lichtstralen en melancholie. Mooi spul om december mee te vullen.

7. VINYLSINGLE: SMOKEY ROBINSON – I second that emotion

Maak je klaar voor pure Motown-glans: Smokey Robinson, inmiddels 85 maar nog altijd een smooth operator. Deze man schreef half Detroit muzikaal de geschiedenisboeken in. I Second That Emotion is zo'n plaat die met één seconde dat zalige Motown-stof over je sprenkelt. Gouden tijd, gouden stem.

We verlangen allemaal dat politici de waarheid spreken — heel nobel, heel wenselijk,

bijna alsof we leven in een feelgood kerstfilm waar iedereen aan het eind betert. Maar in de echte wereld is het juridisch allemaal nét iets soepeler. Een politicus mág soms liegen, zolang er geen meineed, fraude of parlementaire misleiding in het spel zit. En dat speelveld gebruiken ze graag, gewapend met halve waarheden, gestileerde zinnen en selectieve feiten die precies passen in hun verhaal.

De echte straf komt meestal niet van de rechter, maar van het publiek: verlies van vertrouwen, aftreden met een persverklaring onder de arm, reputatieschade die langer blijft hangen dan kerstverlichting in februari.
Politiek is en blijft een theaterstuk waarin de waarheid soms pas opkomt in de derde akte — en waar wij als publiek uiteindelijk bepalen of de voorstelling nog mag doorgaan.

PIETS UITSPRAAK – Liegende politici zijn niet verboden en daarom doen ze het heel graag ten eigen voordeel

Mogen politici leugens vertellen? Dat is een goede en complexe vraag. Juridisch, moreel en praktisch zijn er verschillende antwoorden:

Juridisch:
Want in de meeste democratische landen is het niet per se strafbaar voor politici om te liegen, tenzij de leugen neerkomt op smaad, laster of belediging en als de leugen onderdeel is van ambts-eedschending, fraude, corruptie of misleiding van het parlement. Natuurlijk ook wanneer ze onder ede liegen wat meineed wordt genoemd.

Politiek en ethisch:
Moreel gezien mogen politici niet liegen. Hun functie berust op vertrouwen van burgers. Als een politicus liegt, schaadt dat de democratische legitimiteit en het vertrouwen in de overheid. Toch gebeurt het. Ze stellen zaken rooskleuriger voor of gebruiken selectieve en dus niet volledige informatie of onwaarheden.
Dat zijn grijze zones die echt wel voorkomen in de retoriek die gebruikt wordt.

Praktisch:
In de praktijk is de straf voor liegen meestal politiek via verlies van vertrouwen via de pers en van de stemmer. Dit kan wel leiden tot aftreden en de daarbij ontstane reputatieschade
verlies van vertrouwen,

Kortom:
• Over het Mogen in de juridische zin: soms wel, tenzij ze wetten overtreden.
• Over het Mogen in de morele zin: absoluut niet — eerlijkheid hoort bij goed bestuur.

We laten de voorbeelden maar even weg, anders wordt deze column te groot.

8. ROBYN – Dopamine

Dat was Robyn — de koningin van de Scandinavische synth-pop, de vrouw die met Dancing On My Own hele generaties heartbreak-dansers op de been hield. Dopamine past perfect in haar stijl: strak, elektronisch, maar altijd met een menselijke kloppende kern. Robyn werkt op dit moment aan nieuwe muziek en treedt sporadisch op tijdens festivals, waar ze steevast de avond verandert in een stroboscoop van emoties. Deze track voelt als neonlicht: helder, fel en nét verslavend genoeg.

9. VOICEPLAY – Uk'otoa Sea Shanty

En dat was VoicePlay, de acapella-piratencrew die elke sound effect weet te creëren met alleen maar hun kelen. Uk'otoa Sea Shanty komt uit hun popculture-hoekje dat ze vaak combineren met D&D-inspiratie — heerlijk nerdy, heerlijk muzikaal. Ze zijn razend actief op YouTube, tikken miljoenen views per maand aan en blijven live een soort comedy-meets-vocal-powerhouse. Deze shanty? Je hoort de storm bijna aan dek.

10. TOP 40 Classic: SIMPLY RED – Fake

We duiken terug naar 2003, toen de Top 40 werd gepresenteerd door Wessel van Diepen op Radio 538. En uit dat jaar komt deze: Simply Red met Fake. Mick Hucknall in topvorm, met een sarcastische glimlach en een groove die je nog steeds meteen meeneemt.

11. CABARET: JOOST PRINSEN – Prikkebeen

Geen echt cabaret, maar toch kon Joost goed grappen maken die soms in een wat cryptisch jasje zaten. Hier een mooi lied geschreven door Willem Wilmink en gecomponeerd door Harry Bannink, maar bovenal Gezongen door Joost Prinsen. Joost, Rust in vrede, gelukkig hebben we nog héél veel van je om van na te genieten!

EIND TEKST

U hoorde uitzending 550 van de Muziek Experts, we kregen vanavond een muzikale route vol winterglans: van de Two-Tone-warmte van Madness naar de dromerige Dreams-dubbel, langs Haagse humor van Drukwerk en De Règahs, de Britse melancholie van Mostly Autumn, Motown-zachtheid van Smokey Robinson en daarna de neonpop van Robyn, de zeemansenergie van VoicePlay en de Top-40-knipoog van Simply Red. Een compacte decembermix die precies tussen gezellig en fris in hangt.

In de columns dwaalden we eerst door de charme van onbekende musea, waar geen bordjes je denken sturen, en daarna door de politieke werkelijkheid waarin de waarheid soms meer acrobaat dan kompas is. Twee korte reizen die lieten zien hoe waardevol het is om scherp te kijken én te blijven lachen om hoe menselijk alles uiteindelijk is.

Je luistert elke dinsdagavond om acht uur en zaterdagochtend om elf uur naar De Muziek Experts Live op BR6. Terugluisteren en meekijken kan natuurlijk altijd via DeMuziekExperts.nl en KatbijtMuis.nl.

SLOTZIN:
En zo duiken we december in — met of zonder kerstzin — en zie jij ons volgende week gewoon weer terug bij De Muziek Experts.

12. TIP V/D REDACTIE: THE OUTSIDERS – I love her still, I always will

Nu een ruwe diamant uit de vroege jaren van The Outsiders, met Wally Tax in z'n meest hartverscheurende vorm. Een liefdesverklaring die nog steeds voelt als een fluistering in een donkere gang van Paradiso. Tijdloos mooi.